

ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ

**УНГАРСКИ СЪЮЗ ЗА ГРАЖДАНСКИ СВОБОДИ (*Tarsasag a Szabadsagjogokert*)
СРЕЩУ УНГАРИЯ**

(Жалба № 37374/05)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

14 АПРИЛ 2009

ОКОНЧАТЕЛНО

14/07/2009

Това решени не подлежи на редакция.

По делото *Tarsasag a Szabadsagjogokert v. Hungary*,
Европейският съд по правата на човека (Второ отделение) в състав:
Francoise Tulkens, Председател,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danute Jociene,
Dragoljub Popovic,
Andras Sajó,
Nona Tsotsoria, съдии,
и Sally Dolle, Протоколчик,

След проведени съвещания на състава на 13 ноември 2008 и 24 март 2009, Постановява следното решение, прието на последната спомената дата :

ПРОЦЕДУРА

1. В основата на делото стои жалба (№ 37374/05) срещу Република Унгария, заведена в Съда на основание член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от асоциация регистрирана в Унгария, Унгарския съюз за граждански свободи (Tarsasag a Szabadsagjogokert) („жалбоподателя“), на 11 октомври 2005.
2. Жалбоподателят се представлява от г-н Л. Балта, адвокат от Гял. Унгарското правителство („Правителството“) се представлява от г-н Л. Хьолцл, служител в Министерство на Правосъдието и Вътрешните работи.
3. Жалбоподателят твърди, че решенията на унгарските съдилища, отказващи достъп до детайлите на искане на народен представител пред Конституционния съд, представляват нарушение на правото му на достъп до информация от обществен интерес.
4. С решение от 13 ноември 2008 Съдът обяви жалбата допустима.
5. Жалбоподателят и Правителството са внесли своите наблюдения по същество.

ФАКТИТЕ

I. ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФАКТИТЕ

6. Жалбоподателят е сдружение, основано през 1994 със седалище в Будапеща.
7. През март 2004 народен представител и други лица завеждат искане за контрол *in abstracto* пред Конституционния съд. Искането е за конституционен контрол на някои скорошни промени на Наказателния кодекс, които засягат някои престъпления свързани с наркотици.
8. През юли 2004 народният представител дава интервю пред пресата, отнасящо се до искането.
9. На 14 септември 2004 жалбоподателят – неправителствена организация, чиято обявена цел е да утвърждава основните права, както и да укрепва гражданското общество и върховенството на закона в Унгария, и която е активна в областта на политиката за борба с наркотиците – подава заявление до Конституционния съд да й даде достъп до искането, висящо пред него, по чл. 19 от Закон № 63 от 1992 за Защита на личните данни и общественото естество на данните от обществен интерес („Закона за данните от 1992“).
10. На 12 октомври 2004 Конституционният съд отказва достъп без да се е консултирал с народния представител, обяснявайки че искане висящо пред него не може да бъде предоставено на външни лица без съгласието на неговия автор.
11. На 10 ноември 2004 жалбоподателят завел дело срещу Конституционния съд. Поискал от Окръжния съд на Будапеща да задължи ответника да предостави достъп до искането, съгласно чл. 21(7) от Закона за данните от 1992.
12. На 13 декември 2004 Конституционният съд издава решение относно конституционността на оспорените поправки на Наказателния кодекс. То съдържа обобщение на въпросното искане и е обявено публично.
13. Независимо от факта, че процедурата в Конституционния съд вече била приключена, на 24 януари 2005 г. Окръжният съд отхвърля иска на жалбоподателя. Той постановява по същество, че искането не може да се разглежда като „данни“ и отказа на

достъп до него не може да бъде оспорен съгласно Закона за данните от 1992 г..

14. Жалбоподателят обжалва, оспорвайки решението на Окръжния съд. В допълнение, поисква да му бъде предоставен достъп до искането след заличаване на всякаква лична информация, която то съдържа.

15. На 5 май 2005 Въззивния съд оставя в сила решението на първоинстанционния съд. Той счита, че искането съдържа някакви „данни“, обаче, тези данни били „лични“ и не можело да бъдат предоставени без съгласието на автора. Подобна защита на лични данни не може да бъде пренебрегната заради други законни интереси, включително и достъпа до обществена информация.

16. Втората част на иска на жалбоподателя била отхвърлена без особена мотивация.

III. РЕЛЕВАНТНОТО ВЪТРЕШНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО

1. Конституцията на Република Унгария

Член 59

„(1)... Всеки има правото на добра репутация, неприкосновеност на жилището си и на защита на секретността на личните дела и лични данни.“

Член 61

„(1)... Всеки има правото да изразява свободно своето мнение и допълнително, да получава достъп до и да разпространява информация от обществен интерес.“

2. Закон №32 от 1989 относно Конституционния съд

Член 1

„Компетентността на Конституционния съд включва:
(б) конституционен контрол a posteriori на закони...“

Член 21

„(2) Процедурата по член 1 (б) може да бъде предприета от всеки.“

3. Законът за данните от 1992

Член 2 (какъвто е бил в сила във въпросното време)

„(4) Обществена информация : данни, различни от лични данни, които се отнасят до дейности на, или са обработвани от, орган или лице извършващи държавни или общински дейности или други обществени задължения, определени със закон.“

Член 3

„(1) (а) Лични данни могат да бъдат обработвани, ако засегнатото лице е съгласно...“

Член 4

„Освен изключение, предвидено със закон, правото на защита на личните данни и правата на личността на засегнатото лице трябва да не бъдат нарушавани от... интереси, свързани с управление на данни, включително общественото естество (член 19) на данни от общ интерес.“

Член 19

- „(1) Органите или лицата натоварени с упражняване на държавни... функции ще, в ограниченията на тяхната компетентност..., насърчават и осигурят правото на общественото да бъде информирано точно и бързо.
- (2) Органите, споменати в параграф 1, ще публикуват редовно или направят достъпни по друг начин най-важните данни... засягащи техните дейности...
- (3) Споменатите в параграф 1 гарантират, че всеки има достъп до всякаква информация от обществен интерес, която те биха имали, освен ако данните са били законно обявени за държавна или служебна тайна от компетентен орган... или закона ограничава правото на обществен достъп до данни от обществен интерес, уточнявайки засегнатите видове данни, като са взети предвид:
- (а) интересите на националната отбрана;
 - (б) интересите на националната сигурност;
 - (в) интересите на превенцията и преследването на престъпността;
 - (г) интересите на държавните финанси или политиката по външния валутен обмен;
 - (д) международните отношения или отношенията с международни организации;
 - (е) висящи съдебни дела...“

Член 21

- „(1) Ако достъп до обществена информация е отказан на някого, то заявителят или заявителката ще има достъп до съд.“
- (2) Доказателствената тежест отнасяща се до законността и целесъобразността на отказа ще лежи върху органа притежаващ данните.
- (3) Делото срещу органа, отказал достъп до търсената информация, ще бъде заведено до 30 дни от съобщаването на отказа. ...
- (6) Съдът ще дава предимство на тези дела.
- (7) Ако съдът отсъди в полза на жалбоподателя, той ще издаде решение задължаващо органа притежаващ данните да предостави информацията от обществен интерес, която е търсена.“

ПРАВОТО

I. ТВЪРДЕНИ НАРУШЕНИЯ НА ЧЛ. 10 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

17. Жалбоподателят твърди, че решенията на унгарския съд, в настоящия случай представляват нарушение на правото му да получи информация от обществен интерес. Според него това е в нарушение на член 10 от Конвенцията, чиито съответни текстове гласят:

„1. Всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата на всеки да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници. ...

2. Упражняването на тези свободи, доколкото е съпроводено със задължения и

отговорности, може да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество, ... за защитата ... на репутацията или правата на другите, [или] за предотвратяване разкриването на информация, получена доверително, ...”

А. Твърдения на правителството

18. Правителството не оспорва, че е имало намеса в правата на жалбоподателя по член 10 от Конвенцията. Въпреки това, подчертава, че параграф 2 от тази разпоредба позволява на договарящите държави да ограничат това право при определени обстоятелства. Според съдебната практика на Съда, държавите имат известна свобода на преценка при определянето на това дали едно ограничение на правата, защитени от член 10, е необходимо или не.

19. Правителството твърди, че Конституцията признава, че правата на свобода на изразяване и достъп до информация са от обществен интерес и гарантира упражняването им чрез разпоредбите на отделни закони. Възможността за намеса в тези права е, следователно, предвидена със закон. Законът за данните от 1992 урежда функционирането на основните права, залегнали в член 59 (1) и 61 (1) от Конституцията. Неговото определение за обществена информация, което е било в сила до изменението на закона от 1 юни 2005, изключвало лични данни, като същевременно гарантирало достъп до други видове данни. В настоящия случай, второинстанционният съд е установил, че данните, които са търсени, са били лични, защото съдържат лична информация за народния представител и негови становища, които биха дали възможност за изваждане на заключения относно неговата личност. Самият факт, че депутатът е решил да подаде „конституционна жалба“, не може да се счита за даване на съгласие за разкриване, тъй като Конституционният съд заседава при закрити врати и неговите решения, макар че се обявяват публично, не съдържат лична информация за тези, които са подавали искания. Следователно, подателите на искане пред Конституционния съд не е трябвало да взимат под внимание възможността техните лични данни да бъдат оповестени.

20. Правителството възприема констатацията на съдилищата, че обработването на обществени данни се урежда от правилото, определящо техния обществен характер, докато това на лични данни се урежда от правилото, че всеки определя за себе си. Следователно, достъп до данни от обществен характер може да се ограничи на основание, че те съдържат информация, чието опазването е от съществено значение за защитата на личните данни. Ако законодателят направи конституционните жалби и личните данни, съдържащи се в тях, достъпни за всеки чрез определяне на жалбите като обществена информация, това ще възпре гражданите от възбуждане на такива производства. Заради това, според правителството, националните съдилища в настоящия случай са действали според закона и в съответствие с Конвенцията, когато са отказали достъп до конституционното искане на народния представител.

21. В рамките на Закона за данните от 1992 г., правото на достъп до данни от обществен интерес е ограничено от правото на защита на личните данни. Правителството твърди, че това ограничение отговаря на изискванията, предвидени в Конвенцията, в това, че то е предписано от закона, приложено е с цел да се защитят правата на другите и е необходимо в едно демократично общество.

Б. Твърденията на жалбоподателя

22. Жалбоподателят твърди, от самото начало, че да се получава и разпространява информация е предварително условие на свободата на изразяване, тъй като никой не би могъл да си състави или да поддържа добре обосновано мнение, без да знае съответните и точни факти. Тъй като е активно ангажиран в унгарската политика в областта на наркотиците, отказът на достъп до въпросната жалба е направил невъзможно за него да изпълни своята мисия и да влезе в обществения дебат по въпроса. В тази връзка той твърди, че играе роля подобна на пресата, тъй като работата му позволявала на обществеността да се информира и да си създаде мнение за идеите и нагласите на политическите лидери по отношение на политиката в областта на наркотиците. Конституционният съд осуетил опита му да започне обществен дебат в подготвителния етап.

23. Жалбоподателят твърди по-нататък, че държавите имат позитивни задължения по член 10 от Конвенцията. Тъй като в настоящия случай, на унгарските власти не се е налагало събиране на оспорената информация, защото тя е била готова и налична, единственото им задължение било да не отказват достъпа до нея. Оповестяването на обществена информация по дадено заявление всъщност се включва в понятието за правото „да получава“, както се разбира от член 10, § 1. Тази разпоредба защитава не само тези, които желаят да информират останалите, но и тези, които търсят да получат такава информация. Да се твърди обратното би означавало, че свободата на изразяване е нищо повече от липсата на цензура, което би било несъвместимо с посочените по-горе положителни задължения.

24. Жалбоподателят също така твърди, че личната сфера на политиците е по-ограничена от тази на другите граждани, тъй като те излагат себе си на критика. По тази причина достъпът до техните лични данни може да се окаже необходим, ако става дума за тяхното публично представяне, както е в настоящия случай. Ако се приемат аргументите на правителството, всички данни ще се считат за лични и изключени от обществено наблюдение, което би направило понятието обществена информация безсмислено. Във всеки случай, няма подробности от защитената лична сфера на депутата, които са щели да бъдат направени публично достояние във връзка с жалбата му.

25. Освен това, жалбоподателят оспорва съществуването на легитимна цел. Конституционният съд никога не е питал депутата, дали той ще разреши разкриване на личните му данни, съдържащи се в неговото конституционно искане. По тази причина не може да се каже, че ограничението е служило за защитата на неговите права. Истинската цел на Конституционния съд е била да се избегне обществен дебат по въпроса. За жалбоподателя, секретността на тези искания е тревожна, тъй като тя пречи на обществеността да оценява практиката на Конституционния съд. Въпреки това, дори ако се приеме съществуването на легитимна цел, ограничението не е било необходимо в едно демократично общество. Широкият достъп до обществена информация е в съответствие със скорошното развитие на защитата на правата на човека, както и с Резолюция № 1087 (1996) на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа.

В. Преценката на Съда

1. Дали е налице намеса

26. Съдът постоянно е признавал, че обществото има право да получава информация от общ интерес. Неговата съдебна практика в тази област е разработена във връзка със свободата на печата, която служи за разпространяване на информация и идеи по такива въпроси (виж *Observer and Guardian v. the United Kingdom*, 26 ноември 1991, пар. 59 и

Thorgeir Thorgeirson v. Iceland, 25 юни 1992, пар. 63). В тази връзка най-внимателен контрол от страна на Съда се изисква, когато мерките, предприети от националния орган, са в състояние да отблъснат участието на пресата, един от „обществените стражи“, в обществения дебат по въпроси от легитимна обществена загриженост (виж *Bladet Tromsø and Stensaas v. Norway* [ГК], № 21980/93, пар. 64 и *Jersild v. Denmark*, 23 септември 1994, пар. 35), дори когато се става дума за мерки, които просто правят достъпа до информация по-труден.

27. С оглед на интереса, защитен от член 10, законът не може да позволи произволни ограничения, които могат да станат форма на непряка цензура, ако властите създадат пречки за събирането на информация. Например, това събиране е важна подготвителна стъпка в журналистиката и е неразделна, защитена част от свободата на печата (виж *Dammann v. Switzerland* № 77551/01, пар. 52, 25 април 2006). Функционирането на пресата включва създаването на форуми за обществен дебат. Въпреки това реализацията на тази функция не е ограничена само до медии и професионални журналисти. В настоящия случай подготовката на форума за обществен дебат е проведена от неправителствена организация. Целта на дейностите на жалбоподателя, може да се каже, е била съществен елемент от информирания обществен дебат. Съдът многократно е признавал важния принос на гражданското общество в обсъждането на обществените дела (виж, например, *Steel and Morris v. the United Kingdom* № 68416/01, пар. 89). Жалбоподателят е сдружение, занимаващо се с водене съдебни дела отнасящи се до правата на човека с различни цели, включително защитата на свободата на информацията. Заради това то може да бъде наречено, както печата, „обществен страж“ (виж *Riolo v. Italy*, № 42211/07, пар. 63, 17 юли 2008; *Vides Aizsardzibas Klubs v. Latvia*, № 57829/00, пар. 42, 27 май 2004). При тези обстоятелства Съдът счита, че дейността на жалбоподателя обуславя той да се ползва от същата защита по силата на Конвенцията, като тази дадена на печата.

28. Предметът на спора е бил конституционносъобразността на наказателното законодателство относно престъпленията, свързани с наркотиците. По мнение на Съда, подаването на искане за контрол *a posteriori* и *in abstracto* на това законодателство, особено от народен представител, без съмнение представлява въпрос от обществен интерес. Следователно, Съдът намира, че жалбоподателят е участвал в легитимно събиране на информация по въпрос от обществено значение. Отбелязва, че властите са се намесили в подготвителния етап на този процес чрез създаването на административна пречка. Монополът на Конституционния съд върху информацията, следователно, се равнява на форма на цензура. Освен това, като се има предвид, че намерението на жалбоподателя е било да оповести на обществеността информацията, съдържаща се във въпросното конституционно искане и по този начин да допринесе за обществения дебат по законодателството в областта на престъпленията, свързани с наркотици, правото му да разпространява информация е ясно накърнено.

29. Следователно, налице е намеса в правата на жалбоподателя, залегнали в член 10, § 1 от Конвенцията.

2. Дали намесата е оправдана

30. Съдът подчертава, че намеса в правата на жалбоподателя, съгласно член 10, § 1 ще наруши Конвенцията, ако тя не отговаря на изискванията на параграф 2 на член 10. Следователно трябва да се определи дали е била „предвидена от закона“, дали е преследвала една или повече от легитимните цели, посочени в този параграф и дали е „необходима в едно демократично общество“, за да се постигнат тези цели.

а. „Предвидени от закона“

31. Жалбоподателят поискал информацията, позовавайки се на Закона за защита на данните, който гарантира достъп до информация от обществен интерес.

Правителството твърди, че съответното законодателство предоставя достатъчно правно основание за намесата в правото на жалбоподателя на свобода на изразяване, като третирането на „лични данни“ надделява над елемента на обществен интерес.

32. Съдът намира, че намесата е била „предвидена от закона“, по смисъла на член 10, § 2 от Конвенцията.

б. Легитимна цел

33. Жалбоподателят твърди, че ограничението не може да се каже, че е послужило за защита на правата на народния представител, тъй като Конституционният съд никога не е поискал разрешение за разкриването на личните му данни. Правителството твърди, че намесата е послужила за защита на правата на другите.

34. Съдът счита, че въпросната намеса може да бъде разгледана като преследвала легитимната цел на защита на правата на другите, по смисъла на член 10, § 2 на Конвенцията.

с. Необходима в едно демократично общество

35. Съдът припомня в самото начало, че „член 10 не ... предоставя индивидуално право на достъп до регистър, съдържащ информация за неговата лична позиция, нито пък вмениява задължение на правителството да предоставя такава информация на физическото лице“ (*Leander v. Sweden*, 26 март 1987, § 74 in fine) и че „е трудно да се извлече от Конвенцията общо право на достъп до административни данни и документи“ (*Loiseau v. France* (решение), № 46809/99). Въпреки това Съдът наскоро пристъпи към по-широко тълкуване на понятието „свобода на получаване на информация“ (виж *Sdruzeni Jihoceske Matky s. la Republique tcheque* (решение), № 19101/03, 10 юли 2006) и по този начин към признаване на право на достъп до информация.

36. Във всеки случай Съдът отбелязва, че „правото на свобода да се получава информация по същество забранява на правителството да ограничава дадено лице да получава информация, която другите искат или биха били готови да му предоставят“ (*Leander*, виж по-горе, § 74). Счита, че настоящия случай се отнася основно до намеса - основана на цензуриращата власт, която има монопола на информацията – в упражняването на функциите на обществен страж, подобно на пресата, а не до отричане на общото право на достъп до официални документи. В тази връзка може да се направи сравнение с предишни размишления на Съда, че предварителните пречките, създадени от властите, на пътя на функциите на пресата, изискват най-внимателно наблюдение (виж *Chauvy and Others v. France*, № 64915/01, § 66). Освен това задълженията на държавата в областта на свободата на пресата включват премахването на пречките за упражняване на функциите на пресата, където, по въпроси от обществен интерес, такива пречки съществуват единствено, заради монопол на информацията, държан от властите. Съдът отбелязва в този момент, че търсената от жалбоподателя информация в настоящия случай е била изготвена и на разположение (виж, a contrario, *Guerra and Others v. Italy*, 19 февруари 1998, § 53 in fine) и не се изисквало събирането на каквито и да е данни от страна на правителството. Поради това, Съдът счита, че

държавата е имала задължение да не препятства предоставянето на информация търсена от жалбоподателя.

37. Съдът отбелязва, че заявителят е поискал информация относно конституционното искане, в крайна сметка, без личните данни на неговия автор. Освен това Съдът намира доста неправдоподобно, че някаква връзка с личния живот на народния представител, следователно на защитената лична сфера, може да се изведе от конституционното му искане. Вярно е, че той е информирал пресата, че е подал искането, и следователно мнението му по този обществен въпрос, по принцип, може да се идентифицира с неговата личност. Въпреки това, Съдът счита, че би било фатално за свободата на изразяване в сферата на политиката, ако публичните личности могат да цензурират пресата и обществения дебат в името на техни лични права, твърдейки, че техните мнения по обществени дела са свързани с личността им и поради това представляват лични данни, които не могат да бъдат разгласявани без съгласието им. Тези съображения не могат, според Съда, да оправдаят намесата, заради която е подадена жалба в настоящия случай.

38. Съдът счита, че пречките, създадени с цел да ограничат достъпа до информация от обществен интерес, могат да разубедят работещите в медиите или свързаните с тях области от разследването на въпроси от обществен интерес. В резултат на това те могат вече да не са в състояние да играят жизненоважната роля на „обществени стражи“ и способността им да предоставят точна и надеждна информация, може да бъде неблагоприятно засегната (виж, *mutatis mutandis*, *Goodwin v. the United Kingdom*, решение от 27 март 1996, § 39).

39. Изложените по-горе съображения водят Съда до заключението, че намесата в свободата на изразяване на жалбоподателя в настоящия случай не може да бъде считана като необходима в едно демократично общество. От това следва, че е налице нарушение на член 10 от Конвенцията.

II. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛ. 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

40. Чл. 41 от Конвенцията гласи:

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната ?исокодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна.”

A. Вреди

41. Жалбоподателят претендира за 5,000 евро (EUR) за неимуществени вреди, претърпени поради на факта, че заради обжалваното ограничение не е бил в състояние да породи и да допринесе за отворен и добре информиран обществен дебат по политиката за борба с наркотиците.

42. Правителството оспорва този иск.

43. Съдът счита, че констатирането на нарушението представлява достатъчно справедливо обезщетение за неимуществени вреди, които жалбоподателят може да е претърпял.

Б. Разходи и разноски

44. Жалбоподателят претендира за 5,594 евро за съдебни такси, направени пред Съда

(тази сума, която включва ДДС в размер на 20%, съответства на общо 44 часа на работа от неговия адвокат) и 80 евро за технически разходи.

45. Правителството оспорва този иск.

46. Според практиката на Съда, жалбоподателят има право на възстановяване на разходи и разноски само доколкото е доказано, че те са необходими и действително направени и са в разумен размер. В настоящия случай с оглед на документите, с които разполага и горните критерии, Съдът счита за разумно да присъди на жалбоподателя 3,000 евро за разходи и разноски по всички глави.

С. Лихва за неизпълнение

47. Съдът счита за уместно лихвата за неизпълнение да бъде обвързана с пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Приема*, че е налице нарушение на чл. 10 от Конвенцията;

2. *Приема*, че констатирането на нарушението представлява достатъчно справедливо обезщетение за неимуществени вреди, които жалбоподателят може да е претърпял;

3. *Приема*

(а) че държавата-ответник следва да плати на жалбоподателя, в рамките на три месеца, след като настоящото решение стане окончателно по смисъла на чл. 44 § 2 от Конвенцията 3,000 евро (три хиляди евро) плюс всякакви данъци, които биха могли да бъдат начислени на жалбоподателя, за разходи и разноски, които да бъдат конвертирани в унгарски форинти при ставка, приложима към датата на изплащането им;

(б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта;

4. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и съобщено писмено на 14 април 2009 г., в съответствие с член 77, §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Sally Dolle Francoise Tulkens

Протоколчик Председател

Решението на английски език четете на страницата на Европейския съд по правата на човека: <http://hudoc.echr.coe.int/>

